

Sygnatura akt IV Ka 205/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2023 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Ewa Rusin (spr.)
2. Sędziowie:	2. SO Adriana Skorupska 3. SR (del. do SO) Sebastian Kowalski
1. Protokolant:	1. Magdalena Telesz

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2023 r.

6. sprawy A. K.

7. córki Z. i M. z domu N.

8. urodzonej (...) w Ś.

9. oskarżonej z art. 177 § 1 k.k.

10. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

12. z dnia 2 września 2022 r. sygnatura akt VI K 964/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- 1) uchyla orzeczenie o świadczeniu pieniężnym w pkt. II jego dyspozycji,
- 2) za podstawę prawną wymierzonej w pkt. I jego dyspozycji kary grzywny przyjmuje przepisy art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., zaś wymiar tej kary podwyższa do 300 (trzystu) stawek po 10 (dziesięć) złotych każda,
- 3) pkt. III dyspozycji nadaje treść „zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia wydatków sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa” ;

II. zasądza od oskarżonej A. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. N. 840 zł tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym wymierza jej 300 złotych opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 205/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 2 września 2022r. sygn. akt VI K 964/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
1.3. Granice zaskarżenia			

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka		

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. K.	1. Ubezpieczyciel (...) w W. w związku z wypadkiem będącym przedmiotem niniejszego postępowania przyznał pokrzywdzonej I. N. w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania łącznie, kwotę 20.926,62 zł, na którą składały się:	Odwołanie od decyzji wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 06.05.2019r. Informacja Krajowego Rejestru Karnego	378 – 379 k. 383

- zadośćuczynienie
pieniężne za
krzywdę - art. 445 kc
- 4.500 zł

- koszty rehabilitacji
- 4.010 zł;

- koszty rehabilitacji
- 3950 zł;

- koszty opieki -
2.580 zł

- koszty opieki -
2.500 zł

- koszty opieki -
2.400 zł

- koszty leczenia -
313,62 zł

- koszty sprzętu
ortopedycznego -
292 zł;

- koszty przejazdów -
243 zł

- koszty leczenia -
138 zł

- koszt zakupu
chodzika i nasadki -
292 zł

- koszty przejazdu -
243 zł.

Wskazane wyżej
kwoty
odszkodowania i
zadośćuczynienia
zostały wpłacone
pokrzywdzonej, a
złożone przez I. N.
odwołanie od decyzji
ubezpieczyciela nie
zostało rozpoznane,
gdyż w jego trakcie

		<p>pokrzywdzona zmarła.</p> <p>2. Oskarżona A. K. nie figuruje w kartotece Krajowego Rejestru Karnego.</p>		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	<p>Odwołanie od decyzji wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 06.05.2019r.</p> <p>Informacja Krajowego Rejestru Karnego.</p>	<p>Dokumenty niekwestionowane w toku postępowania.</p>		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające			

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzut nr 1 z apelacji prokuratora:</p> <p>obrazy przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k., w związku z orzeczeniem przez Sąd I instancji świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej poprzez, po pierwsze, zaniechanie wskazania prawidłowej podstawy prawnej tego orzeczenia, tj. przepisu art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>z art. 43a § 1 k.k. i błędne powołanie jako podstawy wymiaru świadczenia pieniężnego nieistniejącej jednostki redakcyjnej, tj. art. 39 § 7 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k., a po wtóre, błędne orzeczenie na podstawie powyższych przepisów świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej podczas, gdy w przypadku skazania oskarżonej za czyn z art. 177 § 2 k.k. brak było przesłanek do orzeczenia tego świadczenia pieniężnego</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zgodzić należało się z oskarżycielem publicznym, że Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonej A. K. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym</p>			

oraz Pomocy
Postpenitencjarnej
dopuścił się obrazy
przepisów prawa
materialnego
wskazanych przez
apelującego. Sąd
ten nie tylko,
jak słusznie wskazał
apelujący, powołał
w postawie wymiaru
świadczenia
pieniężnego
nieistniejącą
jednostkę
redakcyjną tj.
przepis art. 39 § 7
k.k., zamiast 39 pkt
7 k.k., to w dodatku
orzekł świadczenie
pieniężne bez
istniejącej ku temu
materialnoprawnej
podstawy.

Zważywszy na
wymóg art. 4 § 1 kk
(stosowania ustawy
względniejszej w
razie kolizji ustaw) w
pierwszej kolejności
wskazać należy,
iż w dacie 12
lutego 2019r. tj.
dacie przypisanego
oskarżonej czynu z
art. 177 § 2 kk,
żaden z przepisów
prawa materialnego
nie przewidywał
możliwości prawnej
orzeczenia
świadczenia
pieniężnego na rzecz
Funduszu Pomocy
Pokrzywdzonym
oraz Pomocy
Postpenitencjarnej.
Obowiązujący
wówczas przepis art.

43 a § 1 i 2 kk
(regulujący zasady
zasądzania tego
świadczenia) oraz
art. 37 a kk („Jeżeli
ustawa przewiduje
zagrożenie karą
pozbawienia
wolności
nieprzekraczającą 8
lat, można zamiast
tej kary orzec
grzywnę albo karę
ograniczenia
wolności, o której
mowa w art. 34
§ 1a pkt 1 lub
4”) takiej możliwości
nie przewidywały,
zaś ten ostatni
nie zawierał nawet
jakiegokolwiek
odnośnika do
środków karnych.

Wobec zmiany art.
37 a § 1
kk (w brzmieniu
obowiązującym od
19 czerwca 2020r.)
„Jeżeli przestępstwo
jest zagrożone tylko
karą pozbawienia
wolności
nieprzekraczającą 8
lat, a wymierzona
za nie kara
pozbawienia
wolności nie byłaby
surowsza od roku,
sąd może zamiast
tej kary orzec
karę ograniczenia
wolności nie niższą
od 3 miesięcy albo
grzywnę nie niższą
od 100 stawek
dziennych, jeżeli
równocześnie orzeka
środek kamy, środek

<p>kompensacyjny lub przepadek.”) tenże przywołany w pkt. II dyspozycji zaskarżonego wyroku przepis takiej możliwości nie przewiduje.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o wyeliminowanie orzeczenia o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek z powodów omówionych powyżej okazał się zasadny, co skutkowało uchYLENIEM orzeczenia o świadczeniu pieniężnym orzeczonego w pkt II zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut nr 2 z apelacji prokuratora : obraży przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 46 § 1 k.k., polegającej na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zaniechaniu orzeczenia od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pomimo złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o orzeczenie środka kompensacyjnego, które to orzeczenie miało w tym wypadku charakter obligatoryjny</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelujący niezasadnie wywodzi obowiązek orzeczenia od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jedynie z faktu złożenia przez niego wniosku w tym zakresie.</p> <p>W niniejszej sprawie pokrzywdzona A. K. wskutek przypisanego oskarżonej czynu nie doznała śmiertelnych obrażeń ciała, a jedynie ciężkiej choroby długotrwałej. Zmarła przed</p>			

rozpoczęciem
przewodu sądowego
w sprawie niniejszej
w dniu 9 lutego
2020r. (vide : kopia
aktu zgonu k. 219
akt).

Możliwość
orzeczenia
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
reguluje przepis art.
46 k.k. Zgodnie
z tym przepisem
w razie skazania
sąd może orzec,
a na wniosek
pokrzywdzonego lub
innej osoby
uprawnionej orzeka,
stosując przepisy
prawa cywilnego,
obowiązek
naprawienia, w
całości albo w
części, wyrządzonej
przestępstwem
szkody lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę;
przepisów prawa
cywilnego o
możliwości
zasądzenia renty nie
stosuje się (§ 1).

Powyższe oznacza,
że w przypadku
orzeczenia
zadośćuczynienia,
którego dotyczy
podniesiony zarzut,
stosować należy
wprost przepisy
prawa cywilnego.
Kodeks cywilny
natomiast reguluje
możliwość
dochodzenia

zadośćuczynienia i
odszkodowania w
wypadku śmierci
poszkodowanego w
przepisach art. 445
k.c. i art. 446 k.c.
Z treści przepisu
art. 445 § 1
k.c. wynika wprost,
że w wypadkach
przewidzianych w
artykule
poprzedzającym, a
zatem w razie
uszkodzenia ciała
lub wywołania
rozstroju zdrowia,
sąd może przyznać
poszkodowanemu
odpowiednią sumę
tytułem
zadośćuczynienia
pieniężnego za
doznaną krzywdę.

Bezsprzecznie
pokrzywdzona I. N.
wskutek wypadku
spowodowanego
przez oskarżoną
A. K. w dniu
12 lutego 2019r.
doznała cierpień
fizycznych, a zatem
orzeczenie na jej
rzecz
zadośćuczynienia
byłoby jak
najbardziej zasadne.
Powyższe nie
oznacza jednak, że
ewentualna kwota
zadośćuczynienia
należna
pokrzywdzonej
winna być
automatycznie
zasądzona na rzecz
jej następcy
prawnego syna A. N..

Kwestię dotyczącą dochodzenia zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu w wypadku jego śmierci reguluje przepis art. 445 § 3 k.c. Zgodnie z jego treścią roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego.

Warunek ten nie został jednak spełniony w niniejszej sprawie. Pokrzywdzona I. N., poza zgłoszeniem szkody ubezpieczycielowi, nie wytoczyła powództwa o zadośćuczynienie, także w niniejszym postępowaniu żądania takiego nie zgłosiła. Wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia został złożony w toku niniejszego postępowania, już po śmierci pokrzywdzonej, pierwszy podczas rozprawy w dniu 06 grudnia 2021r. (k. 298), kolejny na rozprawie w dniu 18 maja 2022r. (k. 311v). Roszczenie o zadośćuczynienie

nie zostało również uznane na piśmie (za życia poszkodowanej). W tej sytuacji oskarżyciel posiłkowy nie mógł dochodzić zadośćuczynienia jako roszczenia matki, ponieważ nie zostały spełnione warunki z art. 445 § 3 k.c., a tym samym obowiązek ten nie przeszedł na spadkobiercę.

Niezależnie od powyższego zadośćuczynienie jest roszczeniem osobistym, krzywdy doznaje konkretna osoba i jej jest ono należne. Nie można też pominąć tej okoliczności, że I. N. otrzymała w toku postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwotę 20.926,62 zł, co zostało ustalone w postępowaniu odwoławczym.

Ewentualne dochodzenie wyższej kwoty przysługiwałaby jedynie pokrzywdzonej, co potwierdza fakt zakończenia postępowania likwidacyjnego wraz z jej śmiercią.

Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw do zasądzenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego nawiązki przewidzianej w art. 46 § 2 k.k. Przepis ten stanowi, że orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, sąd może orzec zamiast tego obowiązku nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa nawiązkę na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu (podobnie stanowi art. 446 § 4 k.c.). Przepis ten nie mógł jednak znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem śmierć pokrzywdzonej I. N. nie była wynikiem przestępstwa popełnionego przez A. K.. Wyższe wykluczało zastosowanie art. 46 § 2 k.k. Z tego też powodu oskarżyciel

<p>posiłkowy nie mógłby dochodzić zadośćuczynienia na drodze cywilnej w oparciu o przepis art. 446 § 4 k.c. zgodnie z którym sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o orzeczenie od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 5.000 zł</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu omówionego powyżej.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut nr 3 z apelacji prokuratora:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej kary 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł za przypisany czyn z art. 177 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., podczas, gdy wobec prawidłowego przyjęcia, że w wyniku zdarzenia spowodowanego przez oskarżoną, pokrzywdzona doznała ciężkiego naruszenia czynności ciała, stanowiącego ciężką chorobę długotrwałą, co skutkowało zaostrzeniem kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej, koniecznym było orzeczenie surowszej kary grzywny, odpowiadającej znacznemu stopniowi winy i społecznej szkodliwości tego czynu</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że orzeczona</p>			

kara pozostaje
rażąco
niewspółmierna, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności, które
powinny mieć
zasadniczy wpływ na
wymiar kary można
byłoby przyjąć, że
pomiędzy karą
orzeczoną, a tą karą,
która winna zostać
wymierzona przy
należytych
uwzględnieniu
wszystkich
okoliczności
posiadających
wpływ na wymiar
kary zachodziłaby
wyraźna różnica
i to taka, że
kary orzeczonej nie
sposób
zaakceptować. Z
karą rażąco
niewspółmierną
mamy do czynienia
wówczas, gdy sąd
rozstrzygając o karze
nie uwzględnił
wszystkich
okoliczności
wiążących się z
poszczególnymi
dyrektywami
wymiaru kary lub
też nie uwzględnił
ich wpływu na
orzeczoną karę w
wystarczającym
stopniu, bądź też
poszczególnym
okolicznościom
mającym wpływ
na wymiar kary
nadał zbyt wielkie
znaczenie. Taka
sytuacja miała

miejsce w niniejszej sprawie. Sąd I instancji orzekając wobec oskarżonej karę grzywny za przypisane jej przestępstwo oraz oceniając okoliczności mające wpływ na jej wymiar zbyt wielkie znaczenie nadał tym, które poczytał na korzyść oskarżonej, nie uwzględnił natomiast w wystarczającym stopniu tych wynikających z ustaleń faktycznych, które sam poczynił w zakresie skutków przypisanego oskarżonej czynu z art. 177 § 2 k.k. wiążących się z ciężką chorobą długotrwałą. Zachowanie oskarżonej po popełnieniu przestępstwa oraz jej zaangażowanie w pomoc pokrzywdzonej nie mogły być uznane za główny czynnik determinujący wymiar kary. Tymczasem Sąd orzekający okoliczność tę uczynił kluczową. Nie uwzględnił przy tym wagi popełnionego czynu, jego skutków i ich wpływu na życie i zdrowie pokrzywdzonej. I.

N. w wyniku wypadku doznała ciężkiego naruszenia czynności ciała, co wpłynęło na pogorszenie stanu jej zdrowia oraz pogorszenie jakości jej życia. Pokrzywdzona nigdy nie odzyskała już pełnej sprawności, poruszała się przy użyciu chodzika i zmuszona była do korzystania z pomocy innych osób. Uwzględniając te okoliczności, zgodzić należało się z oskarżycielem publicznym, że orzeczona kara jest zbyt łagodna i nieadekwatna do wagi czynu, stopnia jego społecznej szkodliwości, a tym samym nie spełnia swojego zadania zarówno z zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej.

Wniosek

o wymierzenie oskarżonej, na podstawie art. 177 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. kary 300 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Sąd odwoławczy z powodów omówionych wyżej uwzględnił wniosek prokuratora i orzeczoną karę podwyższył do 300 stawek po 10 zł każda. Kara w takim wymiarze w sposób właściwy uwzględnia wszystkie okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu, jest też adekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu i z pewnością spełni wymagania w zakresie kształtowania postaw i świadomości prawnej społeczeństwa.

Wyrok wymagał także korekty w zakresie podstawy wymiaru kary, gdyż Sąd I instancji korzystając z możliwości wymierzenia wolnościowej kary zamiennej za czyn z art. 177 § 2 k.k. i orzekając karę grzywny zastosował obowiązujący w dacie wyrokowania przepis art, 37a § 1

<p>k.k. zamiast przepisu obowiązującego w dacie czynu tj. art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020r.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut nr 1 z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego:</p> <p>naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 64 §1 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia zadośćuczynienia za doznaną przez I. N. krzywdę, na rzecz oskarżyciela posiłkowego w sytuacji, gdy oskarżyciel posiłkowy A. N. przystąpił do postępowania na podstawie art. 58 § 1 k.p.k. i na rozprawie w dn. 18 maja 2022 r. złożył stosowany wniosek o zasądzenie wskazanej kwoty zadośćuczynienia, zatem w przedmiotowej sytuacji Sąd mimo obowiązku zaniechał orzeczenia w tym przedmiocie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>Na wstępie wskazać należy, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego powołując się na zaniechanie orzeczenia zadośćuczynienia błędnie jako podstawę naruszenia prawa materialnego wskazał przepis art. 64 § 1 k.k.(regulującego recydywę specjalną), zamiast przepisu art. 46 § 1 k.k.</p> <p>Niezależnie od powyższego zarzut uznać należało za bezzasadny z uwagi na to, że zadośćuczynienie nie przysługiwało osobiście oskarżycielowi posiłkowemu A. N., gdyż pokrzywdzona I. N. nie poniosła śmierci w wyniku wypadku spowodowanego przez oskarżoną.</p> <p>Nie mogło ono być także dochodzone jako roszczenie matki, gdyż nie przeszło ono na spadkobierców. Kwestia ta została szczegółowo omówiona w sekcji 3.2 uzasadnienia</p>	

przy okazji omawiania tożsamego zarzutu zgłoszonego przez Prokuratora Rejonowego w Świdnicy.			
Wniosek			
o zmianę wyroku przez zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł na rzecz oskarżyciela pośliskowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z powodów szczegółowo omówionych w sekcji 3.2 uzasadnienia to wniosek bezzasadny.			
3.5.	Zarzut nr 2 z apelacji pełnomocnika oskarżyciela pośliskowego: rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary grzywny w wysokości stu stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 złotych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>poprzez nadanie niewłaściwego znaczenia okolicznościom obciążającym popełnienie, przez co orzeczona kara nie odzwierciedla wysokiego stopnia społecznej szkodliwości, dodatkowo wymiar kary abstrahuje od aktualnej postawy życiowej oskarżonej, możliwości zarobkowych i pozostaje w całkowym oderwaniu od celów, jakie kara ta winna spełniać w prewencji szczególnej oraz ogólnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut w zakresie podwyższenia wymiaru orzeczonej oskarżonej kary grzywny zasługiwał na częściowe uwzględnienie. Szczegółowe stanowisko w tym zakresie Sąd odwoławczy przedstawił w sekcji 3.3 uzasadnienia przy omawianiu zarzutu zgłoszonego w apelacji prokuratora.</p>			

<p>Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast oczekiwań apelującego o konieczności podwyższenia stawki dziennej do kwoty 20 zł. Oskarżona co prawda prowadzi działalność gospodarczą, niemniej jednak uzyskuje z niej dochód na poziomie jedynie 2.000 zł miesięcznie. Tak więc sytuacja materialna oskarżonej nie uzasadnia wniosku o podwyższenie stawki dziennej do kwoty 20 zł</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku przez wymierzenie oskarżonej kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 20 zł każda</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek co do podwyższenia wymiaru kary grzywny był zasadny, niemniej jednak z uwagi na uwzględnienie</p>		

<p>wniosku apelacji prokuratora przez podwyższenie grzywny do 300 stawek dziennych, wniosek pełnomocnika nie mógł zostać uwzględniony.</p> <p>Brak było natomiast podstaw do podwyższenia stawki dziennie grzywny z powodów wskazanych wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>1. skorygowanie podstawy wymiaru kary i przyjęcie przepisów art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k.</p> <p>2. nadanie pkt III dyspozycji treści „zwalnia oskarżoną od obowiązku ponoszenia wydatków sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Wyrok wymagał korekty w zakresie podstawy wymiaru kary, gdyż Sąd I</p>		

instancji korzystając z możliwości wymierzenia wolnościowej kary zamiennej za czyn z art. 177 § 2 k.k. i orzekając karę grzywny zastosował obowiązujący w dacie wyrokowania przepis art. 37a § 1 k.k. zamiast przepisu obowiązującego w dacie czynu tj. art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020r.

Konieczna była także zmiana punktu III dyspozycji zaskarżonego wyroku, dotycząca błędnej jego redakcji, tj. zwolnienia oskarżonej cyt. „od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie” . Wszak zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwalnia oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, nie zaś kosztów procesu. Koszty procesu obejmują bowiem koszty sądowe i uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego

obrońcy lub pełnomocnika, natomiast koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 kpk).

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o świadczeniu pieniężnym w pkt. II jego dyspozycji,

2. za podstawę prawną wymierzonej w pkt. I jego dyspozycji kary grzywny przyjął przepisy art. 177

**§ 2 k.k. w zw.
z art. 37 a
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
do dnia 23
czerwca 2020r.,
zaś wymiar tej
kary podwyższył
do 300 stawek po
10 złotych każda,**

**3. pkt. III
dyspozycji nadał
treść „zwalnia
oskarżoną od
obowiązku
ponoszenia
wydatków
sądowych
zaliczając je na
rachunek Skarbu
Państwa”**

Zwięźle o powodach
zmiany

Szczegółowe powody
zmiany wyroku
zostały omówione
przy okazji
omawiana
poszczególnych
zarzutów. I tak
motywy uchYLENIA
orzeczenia o
świadczeniu
pieniężnym
przestawiono w pkt
3.1 uzasadnienia.
Przyczyny zmiany
podstawy prawnej
wymierzonej w pkt. I
jego dyspozycji kary
grzywny
przedstawiono w
pkt 3.2 i 4.1
uzasadnienia.
Powody zaś zmiany
pkt III wyroku

Sądu I instancji wskazano w pkt 4.1 uzasadnienia.		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II i III	O kosztach należnych od oskarżonej oskarżycielowi posiłkowemu A. N. w toku postępowania apelacyjnego z tytułu zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z § 11 ust 1 pkt 4. oraz ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), zasądając zgodnie z wnioskiem pełnomocnika (o kwotę według norm	

	<p>przypisanych) kwotę minimalną.</p> <p>O należnych Skarbowi Państwa kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art.627 kpk oraz na podstawie art.10ust. 1 w zw. z art.3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./ tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, zasądając je od oskarżonej wobec przegrania apelacji.</p>
7. PODPIS	
SSO Adriana Skorupska SSO Ewa Rusin SSR (del. do SO) Sebastian Kowalski	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Świdnicy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 02 września 2022r. sygn. akt VI K 964/19

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
0.1.1.4. Wnioski			

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 02 września 2022r. sygn. akt VI K 964/19		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
o.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana